

— А-ха-ха-ах! Я не можу, — узявшись за живіт, засміявся Марк.

— Нічого смішного! — насупившись, я відвернула від нього.

— Вибач, я мусив це зробити, — Марк встав на коліна переді мною.

— Вибач?! — вигукнула я.

Виявилося, коштовне каміння було несправжнім. Це були сувенірні копії, які продавалися в день аукціону, а після крадіжки набули значної популярності. Ось Марк і вирішив прикупити їх собі, щоб я, можливо, щось пригадала таким чином.

— Мені іноді здається... — розвернулася я до нього. — Ні, я весь час думаю, що Ви тут для розваги, а заради не мого лікування!

— Будь-яка розвага може стати ліками й іноді набагато кращими за усі сеанси світу, — він знизав плечима.

— Цікаве виправдання, я запам'ятаю. І встаньте вже, — я підійшла та потягнула його за плече вгору, проте він продовжував сидіти на колінах.

— А ти мене вибачиш? — Марк жалібно подивився на мене.

— Т... — я хотіла вже сказати «так», але на думку спала цікавіша відповідь. — Так, якщо дозволите мені виходити з дому.

— Гаразд, — погодився Марк та піднявся з колін.

— Е-е-е-е?! Так було можна? — я не могла повірити в почуте.

— Учора я перевірів твої медичні дані. Вони в порядку. І тобі вже набагато краще, ніж у перші два дні. Тим паче, тобі потрібно повертатися до навчання, а свіже повітря й прогулянки допоможуть швидше згадати все.

— А якщо я не хочу повертатись до навчання?

— Не повертайся, — спокійно відповів Марк, сівши назад в крісло. — Гаразд, продовжимо?

— Якщо тільки без нових фокусів.

— Звісно. Я, зрештою, психолог, а не фокусник, — підморгнув він мені.

Проте Марк і справді походив більше на фокусника, ніж на психолога, але говорити цього я не стала.

— Ось, випросив у детектива, — Марк поклав на стіл нові фото. — Роздивись. Можливо, щось пригадаєш, — мовив він й став чекати, доки я розгляну всі фото.

На першому був спалений дотла підвал. Ніяких спогадів чи почуттів він у мене не викликав. Друге фото — ліс. Точніше, тільки його частина, а далі...

«Це парк?»

— Не розумію, до чого ці всі фото? — запитала я, подивившись на світлину із зображенням невідомих гаражів.

— Теж не знаю, — знизав плечима Марк.

— Га-а-а?! — я витріщилася на нього. Здається, в мене почало нервово сіпатися око. — Навіщо тоді було показувати їх мені?!

— Детектив попросив. Сказав, що хоче дещо перевірити, — спокійно, наче нічого особливого в цьому не було, відповів Марк.

— А Ви від кожного приймаєте подібні пропозиції?

Здавалося, що Марк щоразу насміхається наді мною. Вигадує усілякі жарти та дає їх мені під виглядом «лікування». Проте через це із ним було напрочуд весело проводити час.

— Ні, — зробив він ковток чаю та продовжив, — лише від тих, хто мене зацікавив.

— Зацікавив? — нахилила я голову в бік. — Як це?

— Ну... — Марк відклав чашку чаю подалі від себе. — Скажімо є люди, які приховують секрети, що змушують поводитися їх інакше. Детектив — хтось на кшталт цього. Тому й зацікавив мене.

— Тобто він використовує маску? — сама того не помітивши, я нахилилася ближче до Марка.

— Ні, маска — нецікава, — скривив він обличчя, — адже вона приховує лише обличчя, а звички та дрібні деталі не в змозі сховати.

— Тоді як?

— Хороше запитання, на яке важко дати відповідь, — зітхнувши, сказав Марк. Він не зводив погляду від моїх очей, а за дві секунди продовжив: — Візьмемо до прикладу «Фантома». Сама уяви, він чи вона прикидається іншою людиною, через що ніхто не може його спіймати. Навіть банально дізнатися справжній вигляд. Безумовно, це лише припущення, що лунають звідусіль, але все ж таки лунають. Як підтвердження — люди, які запевняють, що їх викрали і вони фізично не могли бути там, де їх бачили. Звісно, офіційних доказів немає, але в інтернеті — це завжди актуальна тема для обговорення.

— Тобто детектив — це «Фантом»?

Я уявила, як детектив переодягається в жінку. Ту, що мала принести коштовне каміння на аукціон.

«Як же її... Точно, Анна!» — згадала я потрібне ім'я. Так швидко, ніби завжди знала його.

— Ха, та ні, — посміхнувся він. — Йому до «Фантома», як до зірок, проте він робить плюс-мінус те саме. Прикидається іншою людиною, щоб не розкрити певну таємницю, доки не завершить своє завдання.

— Виходить, він не такий і майстерний, якщо Ви це помітили.

— Навпаки, — Марк опустив погляд, замислюючись про щось. — Він навмисно показав себе.

— Навіщо?

— Не впевнений, але маю припущення. Є три варіанти. Перший — дізнатися, чи буде певна людина вивідувати більше інформації. Він міг перевіряти, чи не почну я копати проти нього. Цей варіант я одразу відкинув.

— Чому? — запитала я.

— Сама спробуй знайти інформацію щодо правоохоронних органів. Її банально немає. А вистежувати його було б занадто необдумано та ризиковано. Виходить, він точно знав, що я не діятиму так. Видавати себе заради цього немає потреби.

— Можливо і так.

— Гаразд, продовжимо, — показав Марк два пальця. — Другий варіант — відвернути увагу від себе або підставити когось. Такий прийом зазвичай застосовують, щоб для однієї людини здаватися інакшим, особливим, тоді як для решти усе виглядатиме як завжди, без змін.

— Знаю, — перебила я Марка. — Можна також підредагувати вже змінений образ під ту чи іншу ситуацію.

— Правильно, — кивнув Марк та зацікавлено на мене подивився. — Ти досить добре в цьому розбираєшся.

— А який третій варіант?

— Не поспішай, я ще про другий не договорив. Цей так само відпав, адже його зазвичай комбінують з іншими. До того ж з ним та ще морока. Для його втілення потрібно бути близьким із ціллю. Що стосується третього варіанту, то це вбивство.

— Вбивство? — здивовано подивилась я на нього, щоб впевнитись, чи це він серйозно.

— Так, але не фізичне, а... — Марк узявся рукою за потилицю. — Щось на кшталт позбавлення здорового глузду. Коли поводяться при конкретній людині інакше, не так, як з усіма. Особливо, коли це відбувається не наодинці, а в соціумі так, щоб решта цього не помітили. Тоді навіть розкриття правди від цієї людини буде виглядати як жарт або обман.

— Стривай, а це хіба на другий варіант?

Почувши моє зауваження, Марк посміхнувся.

— І так, і ні. Я вже говорив про комбінацію. І тут є відмінність. В другому ти маєш якнайбільше контактувати із ціллю. Тут же навпаки. Увесь секрет в тому, щоб діяти через знайомих цілі: показувати себе, згадувати про людину. Потім діло маніпуляції та налаштування соціуму проти. Звісно, це складно і без комбінацій це майже неможливо втілити, але місце має.

— Тоді який варіант обрав детектив? — запитала я, адже ні один із варіант не підходив.

— А сама не розумієш?

— А повинна? — нахилила я голову вбік.

— Ні, — знову посміхнувся він. — І щодо варіантів: вони дієві якраз проти людей, які цього не знають.

— Е-е-е-е?! Тоді до чого було все це?

— Нагадування.

— Що?

— А, не те слово, — він стукнув себе по потилиці. — Мав на увазі навчання. Хотів навчити тебе. Так-то ти повинна була це знати.

— Знати? Звідки? Для чого?

— Для чого не знаю, а ось звідки... Такі, як ти, завжди на цьому знаються. Можна сказати це такий «тип» людей та спосіб їх виживання.

— Маніпуляторів?

— Не сказав би, але може бути.

— А ще більше загадок можна? — не витримала я чергової двозначної відповіді Марка.

— А ти бачила, щоб психолог давав чітку, пряму відповідь? Ми лише показуємо варіанти та підштовхуємо до правильних відповідей.

— Все, досить, — зупинила я його, закотивши очі. — Краще скажіть, для чого детектив зробив це? Мають же бути інші способи проти тих, хто знає?

— Правильно, але не зовсім. Способів як таких немає. Щодо детектива... Можна розтлумачити його поведінку або як виклик, або як попередження. Він, певно, хотів дізнатися, чи знаю про це я. А от для чого, я не можу зрозуміти. Можливо, щоб бути обережним зі мною, або з інших причин. Взагалі-то мені всеодно, адже в цій битві я неодмінно виграю і хвилюватися мені нічого.

— Настільки впевнені в собі?

— В собі? — Марк розсміявся. — Ні. Я просто знаю його межу. Це як ніби новачок зібрався битися із майстром, який грає вже багато років.

— То Ви професіонал? Мені боятися? — пожартувала я.

— Ні, — голос Марка став тихішим та сумнішим. — Була людина, яка навчила мене цьому. От вона точно була майстром.

Я б хотіла запитати, що це за людина, але не стала. Для нього це явно болюча тема. Та й мені не давав спокою третій варіант. Ніби я вже проходила через це. Можливо, «Фантом» робив зі мною щось подібне, якщо я дійсно з ним бачилась. Або, може, я робила щось подібне з іншими

людьми. Адже я звідкись знала про це. Можливо, Фантом і навчив мене цьому?

«А якщо запитати в Марка про ймовірні стосунки з "Фантомом"?»

— Марку, — я подивилась йому в очі, які на мить здалися мені пустими, — а що, як я знала, хто такий «Фантом»? Або випадково дізналася, а він викрав мене, щоб я не розповіла про це нікому?

— Цікавий хід думок, — його голос знову став звичним, а настрій поліпшився. — Проте як ти до цього дійшла? — він знову склав долоні під підборіддям.

— Мені дещо наснилося...

Я розповіла свій останній сон психологу.

— Цікаво... — різко замовк Марк та показав жестом «тихо», а після направився до дверей, які різко відчинив. — О, які люди! — сказав він до двох «працівників». Проте ці двоє точно ними не були!

— Це ж ті самі репортери! — я впізнала обличчя тих, хто хотів упіймати мене.

— Ні! Ми не вони! — почав розводити руками один з них. За мить до нього доєднався й інший. Тільки камера на підлозі видавала їх повністю.

— І ця камера не ваша? — Марк підняв її з підлоги, та раптом вона випала з його рук. — Ой! — він спробував упіймати камеру, проте вона пролетіла повз, врізавшись у взуття. — Ай! — спіткнувся Марк, ногою вдаривши камеру, яка полетіла в стіну та розлетілася на запчастини. — Який я неуважний! — вдарив себе Марк кулаком по голові та трішки висунув язик.

— Ти! — показав пальцем інший репортер на Марка й уже хотів підійти, однак вчасно з'явився Єн.

— Не пам'ятаю, щоб дозволяв входити репортерам, — суворим голосом сказав Єн.

— Просимо вибачення! — різко змінили вони свій настрій, як побачили Єна. — Однак можна поставити лише одне запитання, прошу! — вони синхронно впали на коліна перед Єном.

— Ні, зробить офіційний запит, — холодно відповів він.

— Зачекайте, Єне, — перервала я його та підійшла до журналістів. — Яке запитання?

— Влаго, — Єн подивився на мене попереджуючим поглядом, проте мене було не зупинити. Марк же зацікавлено спостерігав за усім зі сторони, спершись на стіну біля дверей.

— Про коштовне каміння, — піднялись з підлоги репортери та з надією подивилися на мене.

— Якби це була я, то навіщо мені віддавати їх назад? — запитала я, а після усвідомила, яку помилку зробила.

— Віддавати? — незрозуміло подивились репортери на один одного.

— Влаго... — Марк похитав головою. — Про це ще невідомо.

— Ой, я не знала... — відступила я.

— Зачекайте! — з'явилася нова жага в очах репортерів, проте Єн перегородив їм дорогу до мене. — Хто повернув? Можливо, знаєте щось іще?

— Прошу вас піти, — Єн схопив їх за одіжку, потягнувши до виходу, ніби вони нічого не важили, та погрозовим тоном продовжив: — Інакше будете мати діло з поліцією і ми зробимо все, щоб вас більше нікуди не працевлаштували!

— Зачекайте, Єне, — гукнула я. — Є дещо, що я хотіла б усім розповісти.

— Впевнені? — зупинився Єн та незрозуміло подивився на мене.

— Так, це допоможе усім. Марку, — я повернулася в його сторону, — можна Ваш телефон?

— Мій? — показав він пальцем на себе. Я кивнула. — Навіщо?

— Ви ж не випадково розбили їхню камеру.

«Ще першого разу я помітила, що твоя незграбність вчасно збіглася з ситуацією. Те ж саме відбулося нещодавно. Можливо, ти справді такий, проте це не скасовує того факту, що ти міг зробити це навмисно...» — подумки продовжила я.

— Вважайте це платою за камеру, — сказала я вголос, вказавши на камеру. — Це не надовго. Запишемо відео, відішлемо їм та й усе.

— Ну гаразд... — трішки повагавшись, Марк врешті передав свій телефон.

— Тепер ходіть сюди, — показала я вбік кабінету, проте Єн не хотів відпускати репортерів. — Єне, — подивилась я на нього, і він, зрештою, здався.

Поки вони йшли, я попросила Марка розблокувати телефон та, користуючись нагодою, швидко стала перевіряти список контактів, галерею та усе підряд. Однак ніде нічого не було. Навіть ні однієї світлини, а з контактів лише я та Артур.

— Це робочий телефон, — помітивши мій ступор, прокоментував Марк. — Хотіла знайти мої нюдси? — підморгнув він мені.

— Вибачте, — мої щоки розчервонілися. Я відвернулася від Марка. — Ось, тримайте, — передала я телефон репортерам із опущеною головою.

— Кхм... Так чого Ви хочете від нас? — прокашлявшись, запитав той, що був вищим.

— Спершу ваші імена, або будете Вищим та Ширшим, — врешті підняла я голову. Мое зніжковіння минуло.

— Стас, — відповів вищий репортер, а вслід приєднався той, що був ширше: — Богдан.

— Той, що Богом дан? — втрутився Марк, ледь не вдавшись до дикого реготу. Лише Єн, як завжди, залишався спокійним та пильно спостерігав за репортерами та мною.

— Як ви знаєте, я Влада, — проігнорувавши Марка, я перейшла до суті. — І я хочу зробити оголошення. Воно ж з'явиться усюди?

— Ну... — Богдан узявся за потилицю та тягнув з відповідь.

Стас здавався більш енергійним та зацікавленим. Він мовив:

— Так! Відео оприлюднимо неодмінно, адже це буде ексклюзив!

— Тоді гаразд, — кивнула я з посмішкою, ніби придумала план із захвату світу.

— Влаго, Ви впевнені, що це було необхідно? — запитав Єн, коли провів репортерів та психолога до виходу.

— Так, адже так я приверну всю увагу до себе.

— За це мені й страшно, — зітхнув Єн. — Проте це Ваш вибір і, до слова, — Єн дістав обережно складений клаптик паперу, — ось дані для входу в застосунок, що керує камерами. Артур просив передати його Вам. За допомогою цього Ви будь-коли та будь-де зможете подивитися, що відбувається в домі та навколо нього.

Подібного я не очікувала тим більше від Артура. Подякувавши Єну, я пішла до себе.

Першим же ділом я встановила застосунок «Око» і за допомогою даних увійшла в акаунт. Загалом було встановлено одинадцять камер по будинку та шість зовні. Тепер можна не чекати, коли піде Єн, а за допомогою них оглянути всі кімнати. Звісно, спершу я увімкнула зображення кімнати Єна. Пристрій спостереження було встановлено над дверима, щоб бачити вікно. Камеру можна було рухати дистанційно. Я повернула її ліворуч, де мала висіти картина, якої там уже не було...

— А? — я дивилася на пусту стіну й нічого не розуміла.

Невже Єн забрав картину? Проте її ніде не було видно. Я навіть перевірила решту кімнат, однак ні її, ні речей Єна не було. Він або заховав усе кудись, або давно виніс із будинку. Утім, навіщо йому картина? Він же все одно буде повертатися назад.

«А де взагалі Єн?»

Я стала його шукати по камерах і, зрештою, знайшла. Він годував рибку на кухні та...

«Посміхався?»

Так, Єн уперше за весь час щиро посміхався, поки годував риб. Закінчивши, він почав діставати продукти, напевне, готуватиме обід.

Далі я перемкнулася на зовнішні камери. Біля воріт будинку, як завжди, зібралося чимало репортерів, які тільки й чекали, щоб я вийшла. Сьогодні на них чекатиме приголомшлива новина. Стас із Богданом дадуть знати, коли можна буде дивитися новини. Це має стати поштовхом до дії для мого (або моїх) викрадачів.

«А це хто?»

Неподалік від репортерів стояла якась фігура в куртці-дощовику. Через капюшон обличчя не було видно, проте в правій руці ця фігура тримала блокнот, переплетений невеличкими ланцюгами. Саме такий описував Єн! І, ніби відчувши, що за ним спостерігають, фігура зробила демонстративний поклон, розвернувшись до камери, та пішла геть.

Бігти за нею було безглуздо. Замість цього я сфотографувала його чи її на телефон, щоб мати неспростовний доказ. Перевіривши фото, я спокійно видихнула, адже ця фігура дійсно була на

світлині. Отже, я не втратила здорового глузду.

Бдззз!

Я аж підстрибнула на місці від несподіваного дзвінка, що пролунав одразу після того, як я зробила фото.

— Детектив? — подивилася я на телефон та прийняла виклик. — Так, слухаю.

— Привіт, Владо, можеш зараз говорити? — пролунав дуже схвильований голос Андрія.

— Та-ак... Щось трапилось? — я почала переживати, що йому вдалося дізнатися що-небудь про мене.

— Прийшов один хлопець. Стверджує, що знає тебе. Говорить, що ти сама попросила його прийти, якщо повернешся.

— Хлопець? — перепитала я, а в голові виплила фігура невідомого на камері. — Скільки йому років та як звати?!

— Олександр. Саша. Двадцять п'ять років. Каже, що розповість лише при особистій зустрічі. Сьогодні я зайнятий. Можу завтра приїхати разом із ним, якщо ти не проти.

— Так, звісно!

— Тоді домовились. До завтра...

— Стривайте!

— Щось іще? — зітхнув Андрій.

— Так. Батько встановив камери в будинку і надворі. На одній з них я помітила дивну людину. Чи можна спробувати знайти її? Зараз надішлю фото.

Я швиденько надіслала світлину. Повисла невеличка пауза, яку порушив детектив.

— Дошовик у Львові — не так уже й дивно. Втім, гаразд. Нічого, звісно, не обіцяю, адже, крім одягу, нічого не видно, проте спробую, хто міг би його бачити.

— Дякую.

— Так-так. Усе, до завтра, – завершив виклик Андрій.

— Здається, далі буде тільки легше, — мовила я сама до себе.

Нарешті з'явилися більш-менш зрозумілі зачіпки, які могли б дати довгоочікувану відповідь. Та разом із ними виникли й нові запитання.

Залишалося лише дочекатися завтра, проте чому і що цей хлопець хоче розповісти особисто мені? І... «Коли повернуся»? Я увесь цей час могла просто повернутися? Виходить, що мене все ж таки не викрадали, але тоді детектив не став би відкладати це до завтра. Якщо тільки в нього немає чогось важливішого... І слова Марка, що Андрій може приховувати щось, лише підсилювали це. Ким він був насправді, якщо детектив — це лише прикриття?

Був єдиний спосіб з'ясувати це — всезнаючий інтернет.

Андрій Шах детектив

Я ввела запит у пошуку, проте нічого нового так і не дізналася. Лише те, в якій дільниці він працює, декілька заголовків справ, із якими він працював, та старі фотографії.

— Ну не дивно, він все ж таки детектив, — пробурмотіла я собі під ніс.

Тоді я надрукувала інший запит.

Ідум

Утім, не було знайдено жодної інформації. Навіть натяку бодай на щось. Я навіть подумала, що це лише набір букв. Проте будь-яка назва спершу була набором букв. Якщо її тут немає, це не означає, що більше немає ніде. Я, мабуть, просто шукаю не в тому місці. Або написання «Ідум» має певні особливості. Та гадати над цим зараз не мало сенсу і тому я зробила наступний запит. Про себе.

Владислава Нейа

Цього разу було знайдено безліч різних посилань. Одне з них було про «Чатіграм» із понад пів мільйоном підписників.

Перейшовши за посиланнями, мене перекинуло на сторінку з фото. Безліччю фото. На деяких була я. Це, мабуть, моя колишня сторінка. На інших були зображені будинки. Деякі вже були перероблені під фентезі-світ. Ще трішки було ДНД. Однак про гру і власне про мене інформації було зовсім мало, відсотків вісім загалом.

Остання світлина, виставлена на акаунті, була зроблена за три дні до мого викрадення. На ній я стояла спиною до камери, а на фоні був напівзруйнований будинок.

— Місце, де нас більше немає... — прочитала я свій підпис під світлиною.

Це було те саме місце зі сну. Воно все ж таки реальне.

— А відновити акаунт можна? — мовила з надією і вирішила написати в службу підтримки. Відповідь не змусила себе чекати.

«Доброго дня!

Для відновлення сторінки нам необхідно перевірити, чи вона дійсно належить Вам. Зробіть фото з папером в руках, де буде написано: «Я дійсно хочу відновити сторінку». Зауважте, що на фото також має вміститися Ваше обличчя, а в додаткових файлах має бути будь-який документ, який засвідчує, що це дійсно Ви. Після надсилання усіх необхідних даних Ви отримаєте відповідь протягом шести годин».

Виглядало неважко. Запитавши в Єна, де мої документи, я зробила все необхідне та надіслала запит. Відразу після цього мені прийшло повідомлення від Стаса:

«Привіт, відео готове. За тридцять хвилин буде завантажено в усі соціальні мережі та канали. Ось посилання, на якому буде транслюватися».

— Нарешті, — підступно посміхнулася я та почала чекати початку шоу.

— Добрий день. Як ви знаєте, я — Владислава Нейна і я хочу зробити оголошення, — я взяла стакан з водою та зробила декілька ковтків, перш ніж почати: — По-перше, я хочу сказати, що дійсно нічого не пам'ятаю, проте потрохи моя пам'ять повертається. Звісно, не відразу і не так швидко, як хотілося б, але краще, ніж нічого. Я згадала дещо. Це пов'язано із «Фантомом».

Я зробила невеличку паузу та посміхнулась, після чого продовжила:

— Це «дещо» було моїм власним розслідуванням щодо «Фантома» і, ймовірно, я не один раз зустрічалась із ним особисто. І хоча зараз я не можу сказати, хто це, але нехай він чи вона знає: «Фантоме», я неодмінно розкрию тебе світу Тільки зачекай ще трішки!

<http://tl.rulate.ru/book/89711/2872018>